

ИЗВЕШТАЈ ПРЕДСЕДНИКА УПРАВНОГ ОДБОРА О РАДУ

период од 27. септембра, односно 8. октобра 2015, до 26. маја 2018.

Поштоване колеге чланови УЛУПУДС-а,
Уз захвалност што сте присутни на Скупштини,

Изнећу вам неколико тема које сам, у периоду од ове две године и две трећине, констатовао као типичне, честе или, на жалост, на граници нерешивости. То говори о профилу временског буџета којим један председник Управног одбора може да покрије делатности а да резултати буду такви какви јесу. Овде дат редослед тема није и редослед по значају него их треба чути и примити као збир појединачности.

Можда да почнемо од чињенице да Удружење, наш УЛУПУДС, унутар себе као да подразумева два удружења: једно које статусно чине самостални уметници, са свим својим темама и проблемима, и друго у које сви спадамо својим делатностима. Еквилибрирати између ове друге, чисто уметнички делатне праксе, и прве, правно-финансијске, верујте да је, из угла руковођења, било веома сморно. Управо због тога, дакако, у структури руковођења Удружењем постоје Управни одбор и Уметнички савет, као два тела, мада понекад са нејасноћама смисла крајњих међусобних ингеренција. Са задовољством, зато, могу да констатујем да је индивидуална уметничка продукција наших људи најбоље чиме УЛУПУДС барата и о томе не треба надаље бринути.

Рад Управног одбора, па и мој лични као председника Управног одбора, био је обележен дихотомијом да су скоро редовно улоге председника Удружења и председника Управног одбора недовољно јасно раздвојене, једном поприлично лично наглашене, други пут оцртане више као само првог међу једнакима. Но, пре свега морам рећи, и мислим да ме нико од чланова Управног одбора чији састав данас завршава мандат неће демантовати, да ни у једној епизоди Одбор није био подељен, био је слојан не по типу једноумља већ по јасности логике којом се одлучује. Дужан сам да се свим члановима Одбора захвалим на више него колегијалној, коректној сарадњи.

На овом месту у излагању морам да подсетим на несретну околност да је, велики део времена мандата, Управни одбор радио без сталног представника Сликарско-графичке секције јер је чланица Одбора, на претходној скупштини изабрана, због несретних спорова у секцији, поднела оставку а да, по Статуту Удружења, није било могућности замене све до следеће, ево данашње, Скупштине Удружења. Рекао бих да је бесмислено вагати ко је ту био у праву или криву, тај гест наше колегинице из Управног одбора јесте био принципијелан, по свему што знам, али апелујем на колеге из свих секција да како знају и умеју избегну такве секвенце убудуће.

Управни одбор се носио са реалношћу чињенице да би бројност секција можда требало да буде увећана, разуђена, али је закључивао да је то опасно за општу функционалност удружења и остао при становишту да се засад то не чини. У том погледу свакако су уочљиви примери, рецимо, исте те Сликарско-графичке секције и односа спрам све већег броја иконописаца. Или, пак, сложености профила унутар Дизајн секције, која је свима јасна, али то мноштво бива покривено њиховим добрим функционисањем унутар секције и управљачких тела Удружења.

Питање номиналних дуговања уметника као појединаца, грађана пореских обвезника наткрилило је сво време трајања овог Управног одбора и моје као председника. Наиме, једна брљотина градске управе од пре око деценију и противуречност два а оба важећа закона, где у једном пише да локална самоуправа плаћа доприносе за самосталце

а у другом само да може-а-не-мора, довели су до силних састанака и изјава, да не кажем кукњава, па и претњи, али се срамним понашањем Града Београда да то решавање одговлачи док наши људи имају озбиљне последице што у вези са здравственим осигурањем што у вези са радним стажом. Ангажовање у Координационом одбору репрезентативних уметничких удружења тим поводом увелико је осирмашило расположиво време за бављење УЛУПУДС-ом изнутра. Као делимичну сатисфакцију сматрам повећање редовних тромесечних финансирања нашег Удружења од стране Министарства културе за око 170 процената, на бази дављења, гњављења и пропорцијских рачуница које сам надлежнима изводио спрам броја самосталних уметника које имамо.

Са позиције председника Удружења одлазим са ноторном констатацијом да једна од највећих тегоба Улупудса остаје немање једног репрезентативног, перманентног, сопственог излагачког простора. Од бактања другим проблемима није долазило на ред да се позабавимо тим правцем, који захтева широку акцију и упорност, истрајност у онјашњавању и убеђивању оних који у Граду и Републици држе у власти одређене просторе и просторије који би нама били адекватни. У том смислу, без икакве увреде, не можемо бити задовољни капацитетима доњег Сингидунума, Галеријице у Узун Мирковој или сустанарске две собе на Теразијама 26. И кад смо код теме простора за Улупудс, Управни одбор је започео процес разјашњења статуса и недвосмислене обавезе откупа простора у улици Станислава Сремчевића, датог од неке раније управе на коришћење за становање особи запосленој у Удружењу.

У мандату који се данас завршава имали смо и тежак законски атак на једну нашу секцију, и то ону којој и сам припадам, за Теорију, историју и критику примењених уметности које је иновирани Закон о култури, бескрупулозно донет у време беспризорног министровања Ивана Тасовца, престао, након деценија, да види као уметнике, истовремено уводећи стручне преводиоце упутстава за пегле и тостере у тај статус. Сва могућа објашњења и подсећања на креативност и самоносивост нашег профила нису била довољна да се то спречи. На сву срећу, један накнадно убачени члан Закона нам је ипак изашао у сусрет. Епизода показује стално присутни лобистички шум у нашој сфери културе против чега ће следеће руководство морати да настави борбу радом принципијелности и доследности.

Овај извештај, било да је краћи или да је дужи, не може бити потпун и смислен а да се не захвалим нашим запосленима из опште службе удружења на изузетно поузданом функционисању ево скоро три године. Узимам себи право, богами и обавезу, да у том смислу посебно захвалим Константину Петровићу на његовој професионалности и учинковитости чак и у оним данима када је имао крајње непријатне личне обавезе и сазнања. Дозволићете ми, при крају, да искажем лични протест, скоро бих рекао и презир, према чињеници да је из Удружења са мојим именом излазило доста тога што ни видео нисам али је било "закићено" мојом наводном сагласношћу у својству некаквог уредника, одговорног лица. То је некоректно, недопустиво, као што су и повремена неодговорна и уплахирана истрчавања појединих наших чланова у јавност са тврдњама непроверених позадина. Погледајмо шта се догађа са УЛУС-ом, то је довољна опомена. Апелујем да се убудуће другачије артикулишу и решавају незадовољства појединаца. Не може свако, баш као ни са знаком УЛУПУДС-а, да користи поље јавности по сопственом нахођењу.

Београд, маја 2018.

Бојан Ковачевић, председник УО

